

[Hanne Reintoft.]

marks radio, endsigse med de arbejdsformer, radiatorådet bl. a. på grund af disse ting får. Jeg personlig er som mor og menneske heller ikke tilfreds med de udsendelser, vi får serveret. Men vi er meget tilfredse med en radio-ordning, der i sine principper bygger på demokrati og på befolkningens lige adgang til ytringsfriheden i disse medier, der er meget, meget vigtige for meningsdannelsen og oplysningen. En udvidelse af demokratiet, en forbedring af den eksisterende ytringsfrihed og en virkelig adgang for såvel arbejderbevægelse som andre folkelige bevægelser er, hvad vi ønsker. Det er også noget, der kan arbejdes med, og noget, der kan gennemføres, hvis ikke det saboteres.

Der findes triste erfaringer nok fra udlandet om disse private radio- og tv-sendere og deres storfinansierede, kulturnedbrydende og „kulturpolitiske“ linje, og jeg var meget glad for at høre, at partiet venstre dog erkendte, at det netop ville blive de multinationale selskaber, der ville komme til at præge hele meningsdannelsen i vores samfund.

Det er jo meget moderne også i korridorerne herinde at jamre over de politiske og moralske tilstande i befolkningen, men det er dog en gammel lære, at sådanne utilfredse og forvirrede og afpolitiserede holdninger netop skabes i en befolkning, hvorfra man fjerner det nødvendige kulturgrundlag, og som man ganske ensidigt overlader til spekulations- og reklamemeningspåvirkningen. Det er også ganske klart, at disse afpolitiserede holdninger kom, hvis man skulle følge fru Inger Stilling Pedersen og sende flere udsendelser f. eks. om kristendom, mens befolkningen for så vidt på mange måder afviser disse ting, og udsendelser om positivitet, der i hvert tilfælde for mennesker ramt af arbejdsløshed og dårlig trivsel i denne befolkning ikke har noget reelt indhold og faktisk bliver en forfejlet livsopfattelse, de ikke kan bruge til noget som helst.

Kommunister kender jo bedre end nogen andre ytringsfrihedens vilkår i vores land. Vi ved nøjagtig, hvad det vil sige, at den borgerlige presse, som den private finans og reklame støtter, næsten har pressemonopol, og vi ved også, hvilken kolossal organisation og sammenhold og offervilje der skal til, hvis man skal bryde dette faktiske monopol

på ytringsfriheden. Skal vi diskutere brydning af monopoler her, skal det være om det at bryde det monopol, at en ganske bestemt del af befolkningen, ikke mindst gennem presse- og forlagsvirksomhed, har det altafgørende monopol på meningsdannelsen, og at Danmarks radio, hvor skidt det end går for øjeblikket, er det eneste sted, hvor der er, og hvor der bør være et åndehul for det.

Det siger derfor sig selv, at vores politiske krav i forbindelse med lovgivningen om tv og radio er en yderligere demokratisering, men fortsat et mediesystem, der bygger på befolkningen og ikke på private pengeinteresser, hvorfor vi absolut må afvise det foreliggende forslag.

Så er der hr. Poulsgaards forslag. Må jeg først sige, at selv om man kunne få den strøtanke, at man ville se alvorligt på det, bliver man, når man læser argumentationen, f. eks. at en skattefinansiering ikke ville være mere urimelig, end at den forretningsmand, der dør af hjertestop som 47-årig, skal betale for, at andre kan mimre som 98-årige på plejehjem, låst fast mod yderligere diskussion, for det er en så asocial og sjofel menneskeholdning, at man ikke kan komme og ville diskutere den med mennesker, der prøver at have en menneskeligt ordentlig indstilling til tilværelsen. Der kunne tales for en skattefinansiering, men hvis vi overhovedet skal være med til at tale for det, bliver det i forbindelse med en skatteomlægning i retning af vores egen skattereform, hvor vi flytter byrderne over på bredere skuldre og ikke sådan — og det er vel egentlig det, hr. Poulsgaard ønsker med den nulpolitik, der føres i det parti — at netop arbejdsmand Petersen skal betale for, at nogle kan se fjernsyn gratis.

Wihjelm (VS):

De to konkrete forslag, der foreligger her, synes jeg i og for sig ikke giver anledning til den generelle debat, som nogle har taget lidt hul på, uden at den alligevel rigtig er blevet til noget.

Om de mere generelle ting vil jeg kun meget kort sige, at VS naturligvis ikke er lykkelig for den måde, Danmarks radio fungerer på. Vi finder, at Danmarks radio er og meget selvfølgelig må være fundamentalt systembevarende, og det uanset om det er statsmonopol, eller det havde været private